

capellam de Forverio ab Oliverio bonæ memoriæ A quondam decano in fundo nostro in honore B. Mariæ virginis, et S. Thomæ Cantuariensis archiepisc. et martyris inchoatam... restituimus, etc. Datum Lugduni, Cœlestino papa III, imperante Henrico I, et regnante Philippo rege. Anno a passione memorati martyris vicesimo, et salutis 1192. »

Transfretavit in Angliam an. 1194, teste Guilhelmo Neubrigensi, lib. v, cap. III, *De rebus Anglicis*.

Demum sæculi negotiorum pertæsus et ad vitam contemplativam anhelans, abdicato sponte episcopatu, monasticam vitam anno saltem 1195, in abbacia Claræ-Vallensij amplexus est, ubi ad mortem usque cum maxima pietate et devotione perseveravit teste Rogério Hovedeno. Secessionis suæ causam aperit in epistola ad Glascuensem episcopum, quæ sic inscribitur : « Venerabili domino et consacerdoti G. Dei gratia Glasc. episcopo, J. primæ Lugdunensis Ecclesiæ quondam archiepiscopus, nunc autem sacerdotum Christi minimus. » In ea vero sic loquitur : « Illud modicum vitæ quæ mihi Deo auctore præbetur, in pœnitentia et lacrymis transigere, et vitæ contemplativæ..... » dulcedinem « prægustare » decrevi : « necesse enim habui dum Lugdunensis archiepiscopatus honore fungebatur, militiæ sæcularis honore implicari. Raptores et sacrilegos, et stratarum publicarum violatores prosequi, et eorum munitiones demoliri ; in quorum persecutione, non so-

lum ipsorum malefactorum, sed etiam illorum quos deducebamur mortes aliquando contingebant. Unde... suppliciter exoro, quatenus pro reatu meorum venia intervenire dignemini. » illum visitavit Hugo Lincolnensis episcopus dum Franciam peragraret, quod his verbis refert illius vitæ perantiquus codex : « Claram-Vallem quoque visitavit : miserat siquidem Joannes Lugdunensis quondam archiepiscopus in occursum ejus venerabiles viros, obnixè supplicans... ut olim desideratam præsentis suæ copiam exhiberet. Qui jam ævo gravis officio curæ pastoralis renuntiaverat, retentisque duntaxat jussu summi pontificis insignibus pristinis (imo, ut alibi legi, reservata annua XIII librarum pensione) in illo cœnobio sacre contemplationi sedulus vacabat. Sciscitanti autem episcopo, quibusdam scripturis meditationis suæ negotia devovisset, respondit : Psalmorum meditatio sola jam penitus totum sibi me vindicavit. » Anno 1201 per ipsum Innocentio papæ suggesterunt Claræ-vallenses, ut orationes in missa decantandas in honorem S. Bernardi præscriberet. Consensit pontifex, et eas misit cum epistola « Joanni quondam Lugdunensi archiepisc. scripta, lib. v, epist. 160, » ex qua sumptum est caput : « Cum Marthæ-Extr. de celebratione missarum. » In charta Belli-joci diœcesis Treccensis, ex tabulario Claræ-Vallis, Joannes dicitur « quondam archiepiscopus » Lugd., et notatur ut superses anno 1197.

JOANNIS DE BELMEIS

ARCHIEP. LUGDUN.

EPISTOLÆ ET DIPLOMATA.

I—VI.

Ad Thomam Cantuariensem archiepiscopum.
(Exstant inter epistolas Gilberti Foliot, *Patr.* t. CXC, col. 1022, 1023, 1028, 1030, 1031, 1033.)

VII.

Ad Gilbertum Londoniensem episcopum.
(Vide *ibid.*, col. 1036.)

VIII.

Ad rectores Ecclesiarum. — Ut preces ad Deum fundant pro restitutione castri de Angla quod Ricardus Aquitanis dux et Pictaviensis comes usurpaverat.

(Du CANGE, *Glossaire*, V, 1304.)

Cum in oppressionibus et angustiis universis recurrendum sit ad illud singulare remedium divinum Jesum Christum, qui prout vult, prout placet, facit in perturbatione serenum, et in tempestate tranquillum : nos in oppressione qua nos et Ecclesia

C nostra Pictaviensis a nobili viro comite Pictaviensi et suis recurrere volentes ad ipsum Dominum Jesum Christum, cujus Ecclesiæ causam prosequimur in hac parte, districtè præcipimus, sub pœna excommunicationis, et in virtute obedientiæ firmiter injungentes, ut singuli Ecclesiarum rectores, quatenus non subjiciuntur ecclesiastico interdicto, exclamationem et pacem pro nobis et Ecclesia nostra singulis diebus Dominicis et festivis annalibus, faciant et dicant, prout inferius continetur ; cujusmodi formam recipiant a decanis et archipresbyteris suis, vel vicariis eorundem. Cantato vero *Agnus Dei*, antequam detur pax, dicat sacerdos flexis genibus : *Ante sacratissimum corpus et sanguinem tuum, Domine Jesu Christe, mundi Redemptor accedimus, et nobis in necessitatibus nostris a te vivo et vero Deo misericorditer subvenire clamantes imploramus, ut nobilem virum comitem Pictaviensem, et suos ac eos quorum consilio super te*

utitur, qui viribus suis confisi, Joannem episcopum nostrum et matrem Ecclesiam nostram Pictavensem castro et castellania de Angla cum pertinentiis suis per violentiam spoliarunt, et adhuc detinent spoliatos, nec competenter moniti volunt satisfacere præmissis, vel aliquo de præmissis, propter quod et Ecclesia nostra et tua... quam in honore beatorum apostolorum Petri et Pauli fundasti, sedet in tristitia et mœrore, et non est qui consoletur eam nec liberet, nisi tu, Deus noster, ipsius comitis et sociorum suorum frangendo duritiam, ad viam et consilii sui justitiæ et veritatis inducas, et humiles ad restituendum prædictis et priora Ecclesiæ suæ jura, et satisfaciendo de prædictis injuriis competenter. Exsurge, inquam, in adjutorium episcopi nostri, et Ecclesiæ Pictavensis, et clamori nostro aures pietatis tuæ inclinare eis, Amen. Expugna impugnantes eos, Amen. Frange duritiam eorum qui eos affigunt, Amen. Prædictos autem comites et suos, ac consilium suum, Domine, sicut scis, justifica in veritate tua, Amen. Fac eos, prout tibi placet, recognoscere maleficia sua, et libera prædictum episcopum et Ecclesiam Pictavensem misericordia tua, Amen. Ne despicias nos, Domine, clamantes ad te, Amen. Propter gloriam nominis tui, Domine, et misericordiam, qua ecclesiam prædictam fundasti, et in honore sanctorum tuorum apostolorum Petri et Pauli sublimasti, visita ipsam et episcopum ejus in pace, et erue eos a præsentis angustia, Amen. Tunc dicatur Psalmus cxxii : « Ad te levavi oculos meos ; » quo dicto, dicat sacerdos capitulum : « Salvos fac servos tuos, Esto eis turris fortitudinis ; » oratio : Hostium episcopi et Ecclesiæ Pictavensis elide duritiam, et dexteræ tuæ virtute prosterne, Amen. Cum nos requisierimus, et moneri fecerimus competenter nobilem virum comitem Pictavensem, ut castrum et castellaniam de Angla, de quibus per Adam baillivum suum in Pictavia, et servientes suos nos fecit extra justitiam dissaisiri cum suis pertinentiis, etc.

IX.

Ad G. Glasvensem episcopum. — De temporali regimine Ecclesiæ Lugdunensis. — Scripta post depositum munus episcopale.

(D. MABILLON, *Aralect.*, ed. in-fol., p. 478.)

Venerabili domino et consacerdoti G. Dei gratia Glas. episcopo, J. primæ Lugdunensis Ecclesiæ quondam archiepiscopus, nunc autem sacerdotum Christi minimus, salutem in vero salutari.

Sicut vobis, bone frater, per priores litteras vestras responderamus, scimus quidem multo prudentiores et discretiores viros in reditu vestro, quomodo prosperum fore desideramus, invenire poteritis, qui vobis super questionibus quas nobis proposuistis, et aliis, si quæ vobis forte occurrerint, prudentius et plenius respondere poterunt, maxime cum per civitatem Parisiensem viam vestram dirigere disposueritis : ubi multos tam divini, quam humani juris peritos inveniri posse dubium non

est. Verum ne sollicitudinem nostram omnino vacuum relinquamus, id quod majorum exemplo et nostri quoque temporis experimento prosecuti sumus, vobis pro modulo nostro respondere curabimus.

Sedes illa archiepiscopalis, in qua nunc pontificalis honoris consecrationem recepistis, ubi per aliquot annos, licet indigni, honore pontificali functi sumus; plenissimam habet jurisdictionem, quam vos baroniam vocatis, tam infra terminos imperii, quam regni Francorum; quia propria loci illius parochia infra fines utrosque limitatur; nec existimamus, quod alia facile inveniat ecclesia, quæ tantæ libertatis utrinque gaudeat prærogativa. Nos itaque impositi nobis honoris et oneris officio juxta consuetudinem antecessorum nostrorum hoc modo utebamur. Habebam siquidem senescallum, cui sollicitudinem et curam forensium negotiorum committebam, qui pro negotiorum qualitate, non solum causas pecuniarias pertractabat, sed et criminibus et flagitiis pro consuetudine regionis puniendis præerat: ne, sicut in litteris vestris meministis, pravis hominibus pro impunitate cresceret audacia delinquendi. Cavebam tamen ne, si forte qualitas culpæ aut suspendii pœnam, aut membrorum truncationem mereretur, aliquod ad me super hujusmodi verbum perferretur. Ipse cum assessoribus suis ejusmodi, quia me irrequisito diffinebat; sciebam procul dubio, quod ei et cognoscendi, et diffiniendi auctoritatem præstebam; sed dissimulationi me qualemcunque confidentiam accommodabat, quod viri sancti qui me in eadem sede præcesserant, secundum hanc consuetudinem irreprehensi processerant. Neque enim in orbe Latino præter majorem nostram ecclesiam alicubi locorum tot sancti martyres vel confessores inveniuntur, quod facile deprehendere poteritis ex Martyrologio venerabilis Bedæ presbyteri, vel successoris ejus Oswaldi, qui catalogum sanctorum ex magna parte ampliavit. Accessit autem ad ampliorem confidentiam, quod præfectus urbis Romæ, qui puniendis criminibus specialiter præest, præfecturæ suæ auctoritatem a domino papa recipere dicitur. Unde et in Dominica, qua cantatur *Lætare, Jerusalem*, expleta solemnibus processione, in qua rosam auream idem summus pontifex circumportat, ipsum quasi pro debiti executione eadem rosa remunerat. Nilominus (quod evidentius est) in civitate Beneventana, quæ proprie ad mensam apostolicam pertinet, Rectorem dominus papa ordinat, qui vel per se ipsum, vel certe per cives ejusdem urbis confligita ejusdem loci punit, et purgat. Hujusmodi quidem consolationibus utebar: sciens tamen quod, si qui proventus ex ejusmodi causis accidebant, in expensas meas conferebantur, deducto jure senescalli mei, cui tertia pars proventuum pro sollicitudine sua debebatur. Illud vero tam nos, quam antecessores nostri diligenter attendebamus, quod is qui ejusmodi executioni deputatus fuerat, ad sacros

ordines deinceps non promovebatur. Heus! bone frater, ad primam quæstionem vestram respondimus, non diffinientes quid fieri debeat, sed quid fecerimus, cum aliquatenus scrupulosa vobis conscientia recognoscentes.

De cætero secundæ consultationi vestræ respondendum arbitrati sumus. Clerici, et maxime illi qui ad sacros ordines promoti sunt, districte prohibendi sunt, ne aut rapinas, aut furta sibi facta in foro sæculari prosequantur; vel, si omnino coerceri non poterunt, usque ad monomachiam, vel candentis ferri, vel aquæ, vel aliquod hujusmodi examen nullo modo procedere audeant; qui si non acquieverint, et ejusmodi concitatione aut membrorum detruncatio, aut homicidia perpetrata fuerint, et officio et beneficio ecclesiastico privari merebuntur. Proponenda enim est eis auctoritas apostolica qua dicitur: *Quare magis non fraudem patimini?* Fraudem siquidem appellatam credimus, damnum quod per fraudem vel malitiam alterius

alicui irrogatum est. Hæc autem absque præjudicio melioris sane et sanioris consilii vobis satls meticolose transcripsimus. Propter supra memoratas causas, et nonnullas alias, quæ me gravius premebant; elegi, venerande Christi sacerdos, illud medicum vitæ, quæ mihi, Deo auctore, præbetur, in pœnitentia et lacrymis transigere, et vitæ contemplativæ (si fieri potest) dulcedinem prægustare. Necesse enim habui, dum Lugduncensis archiepiscopatus honore fungebar, militiæ sæcularis honore implicari. Raptores et sacrilegos, et stratarum publicarum violatores armata manu prosequi, et eorum munitiones et castella obsidere, succendere, et demoliri: in quorum persecutione non solum ipsorum malefactorum, sed etiam illorum quos deducebamus, mortes aliquando contingebant. Unde nunc pedibus sanctitatis vestræ, tanquam miser peccator, pròvolutus, suppliciter exoro, quatenus pro reatuum meorum venia intervenire dignemini. Bene valete.

CIRCA ANNUM MCCIII

HUGONIS V

ABBATIS CLUNIACENSIS DECIMI SEPTIMI

STATUTA.

(*Bibliotheca Cluniacensis*, pag. 1457.)

PRÆFATIO.

Venerabilibus et charissimis nostris abbatibus, prioribus, monachis et conversis ad Cluniacum pertinentibus, frater Hugo humilis Cluniacensis abbas, salutem, gratiam et benedictionem.

Cum religionis sacræ primordia, a filiis prophetarum instituta, et ipso magno Joanne Baptista, et præclaris successoribus confirmata et ampliata ad nos usque decurrerint, satagendum nobis est ut pro excelsis patribus, filii veri nascantur ne si, quod absit! extra disciplinam facti fuerimus, degeneres et non filii reputemur; et non tantum splendorem fîmitemur auri, sed etiam vere aurum esse gaudeamus. Nunc autem, quod lugubres dicimus, non tantum aurum esse desinimus, sed insuper auri mutatus est color optimus, et dispersi sunt lapides sanctuarii in cupite omnium platearum (*Thren. iv*), ipsis prælatis qui positi sunt in exemplum vias sæculi incedentibus, et subditis versis in dissolutionem. Itaque cum, sicut dictum est, in religiosus et maxime in glorioso membro Ecclesiæ, Cluniacensi videlicet cœnobio, vel in membris ejus vir-

C tutis splendor obscuretur: nos cupientes ad honorem Dei nobis commissorum providere salutem, et nobis cavere a periculo, ne forte positi custodes, vineam nostram non custodierimus, ea quæ a patribus dudum sancita sunt, sed in parte per incuriam deformata, sicut possibile est, intendimus reformare, ne, si nova vel gravia proferremus in medium, infirmos animos læderemus. Ad quod efficiendum, sanctissimi Patris nostri Innocentii tertii, summi pontificis provocamur exemplis: qui juxta datam sibi cœlitus sapientiam et gratiam inspiratam, statum monasteriorum ad se, nullo medio, pertinentium, circa spiritualia et temporalia partim dilapsam curat provida sollicitudine restaurare. In primis igitur ipsum honorantes cui beneplacitum est super timentes eum, et in eis qui sperant super misericordia ejus (*Psal. xxxii*), quæ ad ipsius nomen et gloriam pertinent tenenda constituimus, imo constituta proponimus, et quibus ipse offenditur, fortius et districtius iuhibemus, quod plus corrigendum videtur, in capite proponentes.